

вото на единия и на другия. Както всяко възпитание съединява въ себе си силата и благостта въ различни съразмѣрности, така не е достатъчно бащата да има всичката сила и майката всичката нѣжност; трѣбва всякой отъ тѣхъ да знае да съедини едното съ другото, но въ различни съразмѣрности. Защо, напримѣръ, бащата да лиши себе си отъ удоволствието толкова естествено да милва дѣтето си, защо дѣтето да се лиши отъ бащиннигѣ си милвания, толкова приятни за дѣтето? Една съвършено гола строгост докарва най-злочастигѣ послѣдствия. „Трѣбва, казва Фенелонъ, радостта и довѣрието да сж обикновенното расположение на дѣцата, инѣкъ умътъ имъ се помрачава, дързостта имъ се убива. Ако сж живостни, строгостта ги разгнѣвява; ако сж клѣкави, тя ги прави глупави, — страхътъ е като силнигѣ цѣрове които се употребяватъ въ опасни болѣсти: тѣ прѣчистватъ, но измѣняватъ тѣлосложението, и исхабяватъ удоветѣ; душата управлявана отъ страхътъ е всякога по слаба“ За да може властта да произведе своето дѣйствие, трѣбва да нѣма ни най-малко изгледъ на пристрастие: инѣкъ ти ще придобиешъ само покорността на тѣлото, но душата ще ти избѣгне. Какво важи че си сполучилъ да покоришъ дѣдето, ако то вътрѣшно си остане възмутено? Главното нѣщо е да поправишъ дѣтето си, а не да установишъ и да направишъ да вѣстѣржествува властта ти. Колкото и покорно да бѣде дѣтето, ще дойде едно време когато то ще зависи само отъ себе си, и за какво ще ти послужа тѣ тогава застрашаванията, или до-